

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS OADA SEMANA

10 céntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

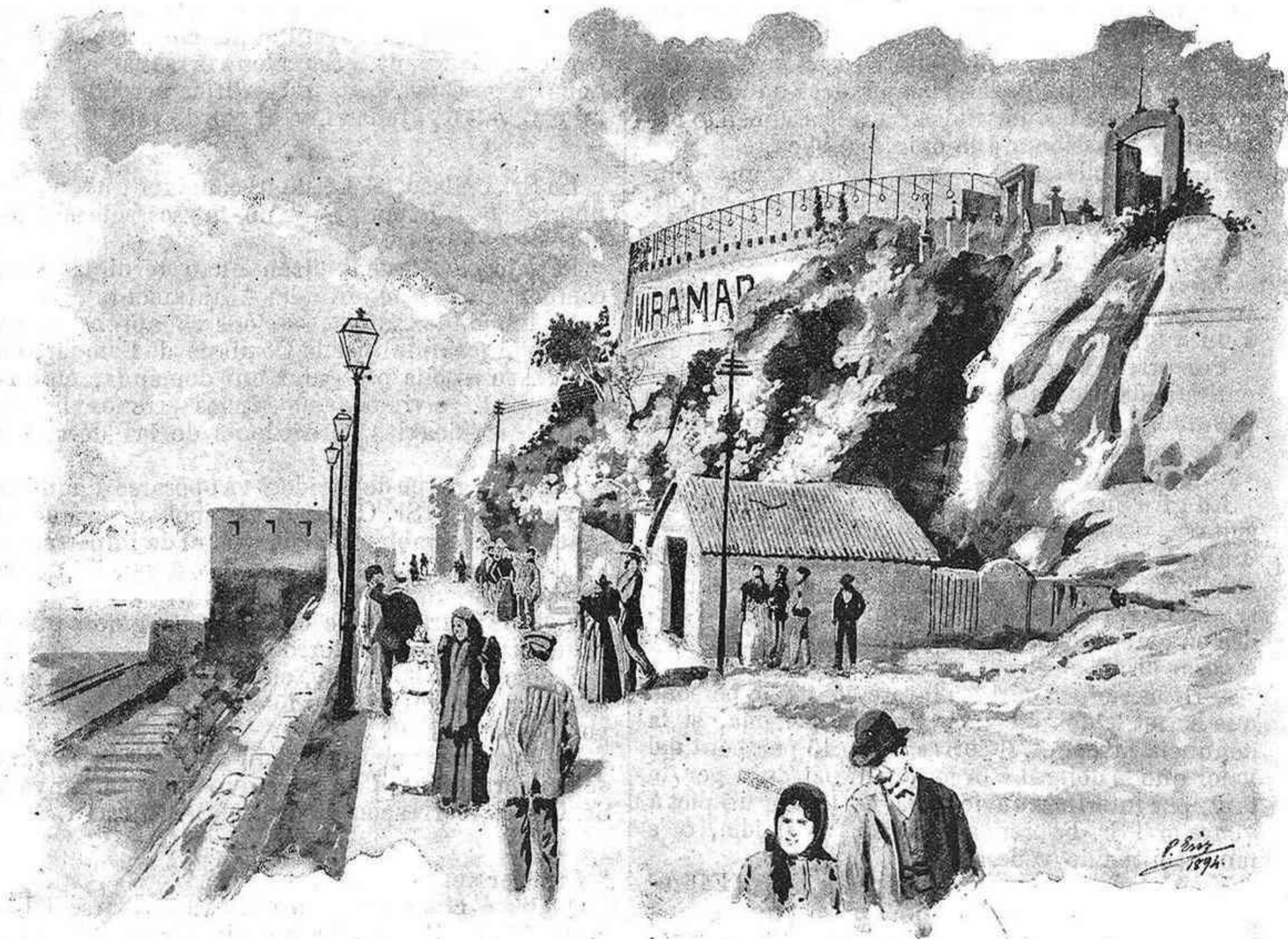
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

BARCELONA PINTORESCA

Ja poden recorre Niza,
Biarritz, Cannes, Arcachón...

¡Vistas aixis no las té
cap mes població del mon!

BOCA-TERRÓS

Deu y una onze. ¡ONZE SENMANAS! y 'l «Diluvi» segueix callant. Lo «Diluvi» no dona explicacions respecte á la manera com ha sigut adquirida la propietat del periódich, pels seus actuals possehedors. Lo «Diluvi» no troba un accent de indignació ni de protesta que oposar als gravíssims càrrechs formulats per LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, contra l' ex-seminarista, dedicat á las herencias, contra l' ex-secretari general de «La Salvadora», y fins contra l' «Insensat», en altre temps tan bullanguero y tan perdona-vidas.

Tot Barcelona s' admira avuy de un cas tan inverossimil, tan fenomenal, tan estupendo.

Pero 'l fet té la seva explicació. Lo «Diluvi» ha caygut de mala manera: lo «Diluvi» ha caygut boca-torrós sobre la pols: y es per aixó que 'l «Diluvi» no pot dir ni una paraula.

CRÓNICA

Ja está arreglada la qüestió de las murallas: no hi haurá plet ni pagarém.

Al últim al Sr. Collaso l' han tractat d' amich, y á dir veritat no hi havia motiu pera deixar de tractarli, porque si 'l govern se reserva la facultat de nombrar de real ordre 'ls arcaldes de las capitals, no pot ser de cap manera, pel gust de deixarlos á la estacada, quan se presentan qüestions que com la de la propietat de las vías públicas en terrenos procedents de las derruidas murallas, tenen lo privilegi de apassionar á la opinió pública.

Si 'l Sr. Collaso no hagués obtingut una solució satisfactoria y definitiva, se li hauria pogut dir:

—*Qué amigos tienes Pepito!*

Ja varem consignar la senmana passada la nostra opinió respecte á la idea primitiva de confiar á un litigi judicial la solució del assumpto.

Per primera vegada 's donava 'l cas de que dos entitats desitjosas de conciliar-se, acudissen als tribunals, com á medi de arribar á un bon acort. Per primera vegada se sentava 'l principi de que «litigant la gent s' entenen.»

Lo giro que pretenia imprimir-se á la qüestió resultava verdaderament cómic. Barcelona alega un dret contra una Real Ordre absurda, que la condemna á satisfer la suma de 25 milions de pessetas. L' Estat reconeix l' absurdo de la Real Ordre citada, y deixa en suspens los seus efectes, y á pesar de tot, diu:

—Hi ha de per mitj los interessos de la persona que ha fet la denuncia: á aquesta persona, si la denuncia prospera, li correspon lo 15 per cent del valor que 's dongui á la cosa denunciada... per lo tant, per interina providencia, entaulém un plet á veure si 'l Sr. Fábregas se cansa, 's fastidia, ó 's mor al últim de vellesa.

Y ab aixó tenim que per respecte al Sr. Fábregas, autor de la denuncia de una ocultació, que no era tal ocultació, desde 'l moment que 's tractava de una cosa tan pública com alguns carrers oberts al trànsit; per respecte, per por á aqueix se-

nyor Fábregas, dos entitats tan respectables com l' Estat y l' Ajuntament de Barcelona se haurian posat á seguir un simulacro de plet... un litigi de per riure, ab lo seu corresponent valor entés entre las dos parts.

Hauria succehit ab aixó un cas semblant al del Sr. Girona, ab la famosa Plassa de Catalunya, que havent comprat drets de uns y altres, segons diuhen se troba avuy que litiga contra si mateix; si bé al Sr. Girona se li pot aplicar sempre la frase aquella tan sabuda:

—*Jesuita... ¿y se ahorca? Su cuenta le tendrá.*

* * *

Ab la proposició presentada á las Corts, aplicant al cas de las murallas de Barcelona los beneficis de la ley de juny de 1869, que concedeix á las poblacions sense gravámen los terrenos procedents de las fortificacions, destinats á vía pública, la qüestió queda definitivament resolta.

Ni Barcelona té de satisfacer un quarto pels terrenos de uns carrers que ab tota justicia ja eran seus, dat que las murallas qui vá construhirlas sigué la ciutat; ni tampoch l' Estat té de tornar lo valor dels solars que vá anarse venent, embutxant algunas millonadas.

Estat y Ajuntament diuhen:—Lo que haja sigut haja sigut, y en paus.

¿Pero y 'l Sr. Fábregas?

¡Bah! Seria bonich que governs com els que avuy s' usan á Espanya, que no tenen cap reparo, moltas vegadas, en afrontar l' oposició del país en massa, se preocupessin de lo que puga dir ó de lo que puga fer lo Sr. Fábregas.

Crech que aquest senyor, se contentará exclamant:—Una ganga menos!

Y considerant la facilitat ab que vá lograr que s' instruhis aquell leoni y desconsiderat expedient que doná per resultat la monstruosa Real Ordre condemnant á Barcelona á satisfer 25 milions de pessetas, pensarà:—Pitjor per ells, si no m' han volgut ajudar fins al cap de vall!

* * *

Lo Sr. Collaso, s' ha de reconeixer que ha fet un gran bé á la ciutat, y no li escassejarém los nostres aplausos.

Pero jo no sé que li dirán quan torni los seus companys de la majoria del Ajuntament.

En una de las últimas sessions vá aprobar-se un dictámen formulat per la Comissió de Foment, en lo qual se resolía presentar una demanda, entaular un plet, reivindicar no sols los terrenos viables, sino 'ls edificables, procedents de las derruidas murallas.

Un petit grupo de regidors vá oposarse á aquesta pretensió. Lo Sr. Ciurana vá abogar per que no s' acudís á semblant medi, y si al de impetrar de las Corts la aprobació de una ley especial que resolgués l' assumpto definitivament.

Y 'l Sr. Ciurana y 'ls cinch ó sis regidors que 'l secundaren sigueren derrotats.

Y no obstant l' alcalde, en las sévas últimas gestions, ha adoptat lo criteri de la minoria de la Corporació municipal.

De manera, que á procedir ab justicia, la vara de primer tinent d' alcalde que avuy empunya 'l Sr. Giera, correspon de dret al Sr. Ciurana.

* * *

Ara per acabar una observació.

Quatre ó cinch anys enrera vá derribarse 'l baluart de las Pussas, pera obrir per aquell costat la Granvia del *Marqués del Duero*. La ciutat vá pagar per aquells terrenos, una suma considerable.

Acaba de sortir l' Almanach de Lã Esquilla de la Torratxa.

A LA CASA DE LA VILA

L' adalit del Ajuntament.

Aquells terrenos procedían de una fortificació, estavan destinats á via pública, y per consegüent, entravan de plé, en lo determinat per la ley de juny de 1869.

Ara bé: ¿se 'ns tornarán los quartos satisfets indogudament, per l' indemnació de aquell tros de via pública?

Sr. Collaso: fassas cárrech si es servit, de aquesta pregunta, y vegi si hi ha medi de que de lo molt que l' Estat se 'ns ha fet séu, ens pot tornar alguna cosa.

Un periódich conta un cas judicial que se suposa ocorregut en una ciutat de Alemania.

Hi havia una noya, anomenémla Margarida, ja

que allá casi totas se 'n diuhen: era jove, guapa y pobre. Per viure y mantenir á la seva velleta mare havia de treballar com una desesperada y encare aixís, moltes vegadas no 'n tenia prou pera satisfacer sas necessitats més precisas. ¡Si hagués tingut un miler de *marchs*, qué bé se l' haurían campada!... Haurían posat un petit establiment... y haurían sigut felissas.

Un jove, anomenemlo Guillém, *amateur* de las noyas macas, vá saber no sé com, lo que passava pel magí de aquella nena, y vá atrevir-se á ferli la següent proposició.

—Jo li donaré 'ls mil *marchs*; pero ab una condició: te de deixarse fer tres petonets.

La noya al principi 's resistí... Pero passá la primera nit desvetllada, y l' altre nit també... Son tan bonichs los diners... y 'ls petóns, al cap-de-vall son tan poca cosa... Res, que al últim vá decidir-se.

Y presentá al jove sas xamosas galtas, may tan hermosas com en aquells instants en que 'l rubor las enriquía ab lo més rich color de grana, y 'l jove golafre las hi besá dos vegadas.

La nena esperava 'l tercer petó; pero 'l jove vá dirli:

—Ja estás llesta.

Y després pretenía que havent tractat que 'ls petóns foran tres, y no havent sigut mes que dos, no devia donarli un quarto.

—¿Y, donchs, tonta,? ¿qué 't figuravas?

La noya vá portar l' assumpto als tribunals de justicia. Se vejà la causa, davant de una concurrencia extraordinaria. Se alegá y 's discutí llargament lo pró y la contra de la qüestió. Se invocá lo que reclamava 'l dret estricte y lo qu' exigia la justicia.

Quan l' interés del auditori era més gran, y més divididas estavan las opinions, lo jutje resolgué 'l conflicte, alsantse del silló, anantse'n á trobar á la noya y fentli un petó de aquells, que fins los homes de toga se 'n llepan els bigotis.

Y punt y seguit pronunciá la sentencia:

«Haventse cumplert las condicions del contracte, ja que la noya ha rebut los tres petóns estipulats, se condenna á Guillém, á abonarli los mil duros promesos.»

Y després afegia:—Y encare dongui gracias si no l' obligo á pagar una indemnació per la molestia que jo m' hi prés en tenir que ferli l' últim petó.

Un aplauso general vá ressonar en la sala.

Si tots los plets que 's veuhen en los tribunals siguessen per aquest istil ¡quín gust donaria ser jutje!

P. DEL O.

POESIA Y PROSA

¡Quín tipo!

L' hi vista per carambola
anava mudada, sola:
¡ab un ayre mes graciós
y un mirar mes de tabola
y un cos mes recapritxós!

Semblava una bayadera
¡un angelet disfressat!
una figura encisera
d' aquellas qu' en Masriera
ó en Cusi tan bé han pintat.

Niu de perlas las dentetas:
enguantadas las manetas,

L' Almanach de la Esquilla de la Torratxa ja ha sortit.

xicas, com novells moixons:
ulls lo mateix que sagetas
peus talment com dos pinyons.

Sabatas enxaroladas:
mitjas negres satinadas,
molt cossadet lo vestit:
raigs de llum per arrecadas
¡un sol per agulla al pit!

Xich vano y prima sombrilla
y una preciosa soguilla....
Feta un vimet gallejant
y á cops, ab gracia, ensenyant
dos dits d' una pantorrilla:

y ab llum de nit que relléu
dona, ajudant al acopi
dels conjunts del cos, ¡contéu
del modo que clava l' opi
tal brillo y tal bé de Deu!

¡Fantástich papelló d' or
ornat de brillants per galas!
Alegoria de amor:
idéat somni: *rumor*
de besos y batre de alas.

Ficsa á n' ella la mirada
jo seguía al seu detrás,
quan veig que una dona, ayrada,
ab guinyapos mal girbada
de cop li deitura 'l pas,

armantli una algarabia,
d' insults, termes y rahons,

puig cobrárseli volia....
¡¡ quatre lliuras de sigrons
que feya un any li devía!

ANTONET DEL CORRAL.

A LA FIRA DE SANTA LLUCIA

—Veyám, mestressa, si 'ns entendrém. ¿Quánt val aquesta casa?

—¿Aquesta de suro ab balcó y dugas finestras?... Sis rals.

—¡Anda!... Per aquest preu deu anarhi 'l terreno y tot.

—¡Oh! Repárla... ¡Ja 's coneix que no se l' ha mirada bé!...

—No gayre: com que no hi haig de viure. Escolti: ¿cóm es que no hi ha cap arbre?

—May n' hi posém: aixó dels arbres enlletjeixen massa l' edifici.

—Pensa ben bé al revés del nostre Ajuntament, que 'n planta per tot.

—¡Oh! L' Ajuntament no ha de pagarlos y nosaltres sí. Mirissela; veji si n' ha vist may cap de casa com aquesta.

—¡Prou! De més bonicas y tot.

—¿Ahont?...

—A la Rambla y al passeig de Gracia.

—¡Ah, bé! ¡Aquellas!... Aquellas pagan contribució, consúms y cédula personal... y devegadas l' amo no pot cobrá 'ls lloguers. Ab aquesta no tin-

LAS PESSAS FALSAS

—Ep, mestre; aquestas monedas no passen.
—¡Fugil! Lo que no passa son aquests cigarros.

—Filla meva, si no té altrás monedas per pagar la missa, no li diré pas. Alçel tampoch las volen...

drà may cap disgust ni s' haurà de barallar ab los inquilinos. Ab sis rals té casa per tota la vida.

—¿Qu' está assegurada d' incendis?
—Mentres no l' acosti al foch, sí....

—¿No paga cens ni está afectada per cap carga?
—¡Ay, fill!.... L' afectada soch jo. ¡Ja 's coneix qu' está de broma!

—¡Oh! Es que la compra d' una casa no 's pot fer massa á la lleugera.... Vaja, rebáixim alguna cosa, y me la quedo.

—¡Home! Prengui aquesta que nó més té una finestra, y li donaré per quatre rals.

—No m' agrada: ab una finestra sola, las habitaciones han de quedar foscas.

—Aixó ray: per xó la llogará del mateix modo.

—¿Posémla á cinch rals y no 'n parlém més?

—Vaja, perque no digui....

—¿Que no té galls vosté?

—N' hem fet uns quants, pero encare no 'ls tenim cuyts.

—Es que jo 'ls voldria crusos. ¡Vaya un goig faría la virám cuyta davant de la casa!....

—¿Que 'n té de ganas d' enrahonar! Tingui, tingui l' edifici. Si vol bestias, en aquesta taula d' aquí al costat n' hi trobará un bon surtit.

—¡Es veritat!.... No me 'n adonava.... ¡Mestressa!

—¿Qué se li ofereix?

—¿Cóm estém de volateria?

—¿Qué vol dir? ¿galls?.... Veji: aquí 'n té de totes midas y colors.

—¡Ay, ay! ¿Cóm es que las plomas d' aquests son verdas?

—Es perque la guineu no las pugui haver.

—¡Oh! ¡Y quín béch més extrany!

—Fan com el loro de Veracruz, que tenía las plumas verdes y el pico de otro color....

—¡Hola! ¿També sab romansos? Ja 'm sembla que farém carrera.

—Bueno: ¿qué vol?

—Galls.

—Aquí 'n té.

—¿Y gallinas?

—Serveixen los mateixos.

—¿Es dir que son animals d' *ambos sexos*? Ja tenen més mérit.... ¿Cóm s' ho arreglan per fer ous?

—¡Ah! Aquesta classe de virám no 'n fa: 'ls compra fets.

—Nada, nada; m' agrada 'l género. ¿Quánt valen?

—Cinch céntims la pessa.

—Es dir, cinch céntims cada gall....

—O cada gallina: no miro prim.

—Escolti: ¿sab que no 'm sembla gayre regular aixó de que tinguin las camas de fil-ferro?

—¡Y donchs! ¿De qué vol que las tinguin per cinch céntims? ¿de pedra picada?

—Bé, bueno; no s' enfadi per xó. A veure, posémne un davant de la casa, quin efecte hi fa.

—Molt bonich, miri: sembla que tota la vida haji estat en aquest galliner.

—¡Ep, senyora! Poch á poch: aixó no es cap galliner; es una casa de cinch rals.

—Tant se val: lo *certos* es que sembla feta á la mida de la bestia.... Passa justa per la porta.

—¡Oy, té rahó!.... ¿Cóm ho faré, donchs, si compro alguna figura? Veyám, allárguim aquell pagés.

—¡Ey! Li advertexo que 'ls pajesos van més cars que las gallinas ¿eh?....

—Ja m' ho penso: déixim probar si hi escau al peu de la casa.

—¡Magnificament, home! Guayti: dos galls á la esquerra, un al mitj y 'l pajes á la dreita miránt-sels.

LAS PESSAS FALSAS

—Teniu, una pessa que ningú la vol. Potser vos la podréu fer passar.

—Noya, aquestas monedas son falsas....

—¡Y qué! També es fals lo café que vosté 'm ven, y jo bé me 'l quedo.

MODAS Y SEMBLANSAS

Una senyora y un frare.

—Sí; mirantsels y reflexionant ahont dormiré avuy.

—¿Qué vol dir?

—¿Que no véu que aquest home no hi passa per aquesta porta?

—¿Qué té que veure!... Que 's quedi á fora.

—¡Just! Y cometerém l' injusticia de donar abrich á las bestias y deixar la gent á l' intemperie.

—¡Vaya una extranyesa sería! A Barcelona ho estém veyent de debó, y ningú d'fu res. Los animals del Parque tenen unas casetas d' alló més monas, y en cambi hi ha una pila de personas de tamanyo natural que no saben ahont anar á dormir.

—¡M' ha convensut! Vingan los galls, vingan las gallinas y vinga 'l home.

—¿No vol cap dona?

—¡Ay! ¡Volguer... volguer prou!... N' hi ha una en aquesta parada, que de bona gana...

—Fill meu, la que vol dir, ja té amo anys há... Si per cas, haurá d' esperar qu' enviudi.

—¡Ja tornaré á passar, donchs, l' any que vé, per Santa Lluçia!...

—Si... vaji passant cada Desembre... ¡Devegadas!...

—¿No 'm dona res de regalo, com á recort?

—Vaja: tingui... Prengui aquesta *carbasseta* y pénjila al portal de la casa... ó pósissela al trau de la solapa...

A. MARCH.

A UNA... ELOQUENCIA

SONET

No he lograt trobá un terme aprofitable
per poguer comparar dins de ma pensa
ton parlar sempitern, pel que es ofensa
suposarlo tan sols commensurable.

Es ta boca manguera inagotable
qu' en lloch d' aygua paraulas á dolls llensa
y dins la qual se mou ab furia inmensa
ta llengua com turbina formidable.

Ella es, la que anant sol molt t' acompanya
puig que parla per dotze, y deu servirte
per fé en cas necessari á tots migranya
y es ella ta *rahó* perque 's pot dirte
que si en una qüestió has ficat la banya,
no has dat lloch á ningú per contradirte.

M. R. DE LAS PLANAS.

Papallonas.

Se ven per tot arreu l' Almanach de La Esquilla de la Torratxa.

CONFLICTE MONETARI

Bueno; ja hi som.

¿No deyam que aixó de la moneda falsa de calderilla un dia ó altre ocasionaria un enredo?

Donchs ja tenim l' enredo aquí.

De repent, sense que á punt fixo se sápigam qui ha sigut lo cap de motí, ha comensat á corre la veu de que las monedas falsas no passen.

—¿No?—ha dit tothom:—donchs ja no 'n prenc cap més.

En efecte, ningú n' ha volgut pendre; pero tothom ha procurat tréures de sobre las que tenia.

Perque es lo que diuhen totas las personas de bon sentit:

—Conformes en que no circulin las monedas dolentas; pero ¿per qué 'ns hem de quedar las que actualment possehim? ¿que 'ns las hem fetas nosaltres, per ventura?

—Oh! Es que aixís tothom dirá 'l mateix y no acabarem may.

—¡Prou que acabarem! Un cop haguém fet passar las pessas falsas que nosaltres tenim, que 's prohibeixi terminament la seva circulació... y llestos.

Una de las notas mes graciosas del actual conflicte es la disposició de la empresa del tranvia.

«S' ordena als nostres cobradores—sembla que ha dit—que no acceptin cap moneda falsa.»

Perfectament; l' ordre está molt posada á la rahó; pero hi ha una cosa: aixís com lo director del tranvia ha manat als seus dependents que no admetin la moneda falsa, ¿ja 'ls ha ensenyat á conèixe quina es falsa y quina es bona?

Perque avuy ens trobém en aquest cas: desde que s' ha dit que hi ha pessas que no son bonas, totas resultan falsas.

—Tingui—diu un comprador pagant una capsa de mistos en un kiosco:—aquí té deu céntims.

—Son falsos.

—¿Per qué?

—Perque son molt grochs....

—Aixís digui que ja podém llenzar tots los canaris.

—Nada, no 'ls admeto: dónguimen uns altres.

—Veji aquests.

—Falsos també.

—¿Pero de quin sant? A veure, ensenyim'ho.

—Repari: en las bonas, don Alfonso té 'l nás més curt y 'l cabell més llarch, y mira d' un' altra manera.

—Bé: potser de la cara es falsa; pero de la creu....

—¿D' aquí? Pitjor que pitjor. Guaytis aquesta corona: sembla un motllo de fer *flans*. Examine 'l lleó. ¿Ho ha vist may que 'l lleó espanyol se fregui la quia pel clatell ab aquesta sanch freda?... ¡Y las blancas de llorer!... Aixó son dugas fullas d' ápit... ¡Y la torre!... Sembla una taula d' aygua y anís... ¡Y las cadenas!... Vaja; no sigui testarut: aquests deu céntims son falsos....—

Ja tenia rahó aquell que ab un grapat de monedas dolentas á la má, llegia las lletras que hi ha al voltant del busto:

—¡Por la gracia de Dios!—exclamava:—¡y tal! ¡poden alabarse de tenir la gracia de Dios.... y al forn no me las volen!....

Hi ha inteligents que ab un cop d' ull ja las coneixen y ab una rapidés extraordinaria van dihent:

—Falsa, bona, falsa, falsa, bona, falsa, falsa....

Altres están mitj' hora examinant cada moneda, la fan trincar sobre fusta y sobre pedra y si no hi passen l' aygua fort es perque aquest procediment no 'l saben.

Los optimistas creuhen que aquesta tamborinada 's desvaneixerá depressa y que las monedas que ara 's rebutjan tornarán á circular com avants.

Pero molts altres no se 'n fían y s' apressuran á fer net de las que tenen.

Un fanfarron se 'n alabava en veu alta:

—Jo—deya—'n tenia una pila de completament falsas, y totas las hi fet passar.—

Y sería possible, perque davant de casa seva hi ha una claveguera que té una obertura més grossa!....

MATÍAS BONAFÉ.

Acudits

Uns xicots sorprenen á un seu company mentre está bevent ví del que á casa seva li han enviat á buscar á la taberna.

—Ja ho dirém al teu pare—diu un d' ells—que quan vas á buscar ví te 'l beus.

Lo xicot:

—Que no, quan hi vaig.... quan ne torno.

JOANET CORAL.

Diálech cassat al vol:

—Es molt extrany lo que passa ab l' Antonieta: una noya que no 's fica ab ningú, y que d' ella diguin tantas cosas!....

—No te 'n extranyis, perque 'ls que la comprometen son els que 's fican ab ella.

E. SUNYÉ.

En una fonda:

Un parroquiá sort demana una racció de llagosta, y al anarli á servir, l' amo se 'n adona, crida al mosso, y entre 'ls dos s' entaula la següent conversa en veu baixa:

—Ahont vas ab aquesta llagosta que no 's pot rebre de pudenta.

—Aixó ray, poch cuidado 'm dona.

—¿Per qué?

—Perque la serveixo á un parroquiá que no sentirá res.... es sort com una tapia.

LL. ABOYÁS.

Del meu tros:

* * En lo camí de la gloria tot son espinas y entrabanchs: lo que no s' hi troba es cap hostal pera matar la gana.

* * Un jugador empedernit, mentres tindrà diners, anirá á jugar, y quan no 'n tingui.... anirá á veureho.

* * Lo pensar en la gana produheix lo mateix efecte que si un prengués un *vermouth* ó bé una absenta: fa venirne mes.

* * Molts dels tenors qu' en la seva joventut donan lo *do de pit*, un cop arriban á vells no passen de donar lo *re de butxaca*.

RAMONET R.

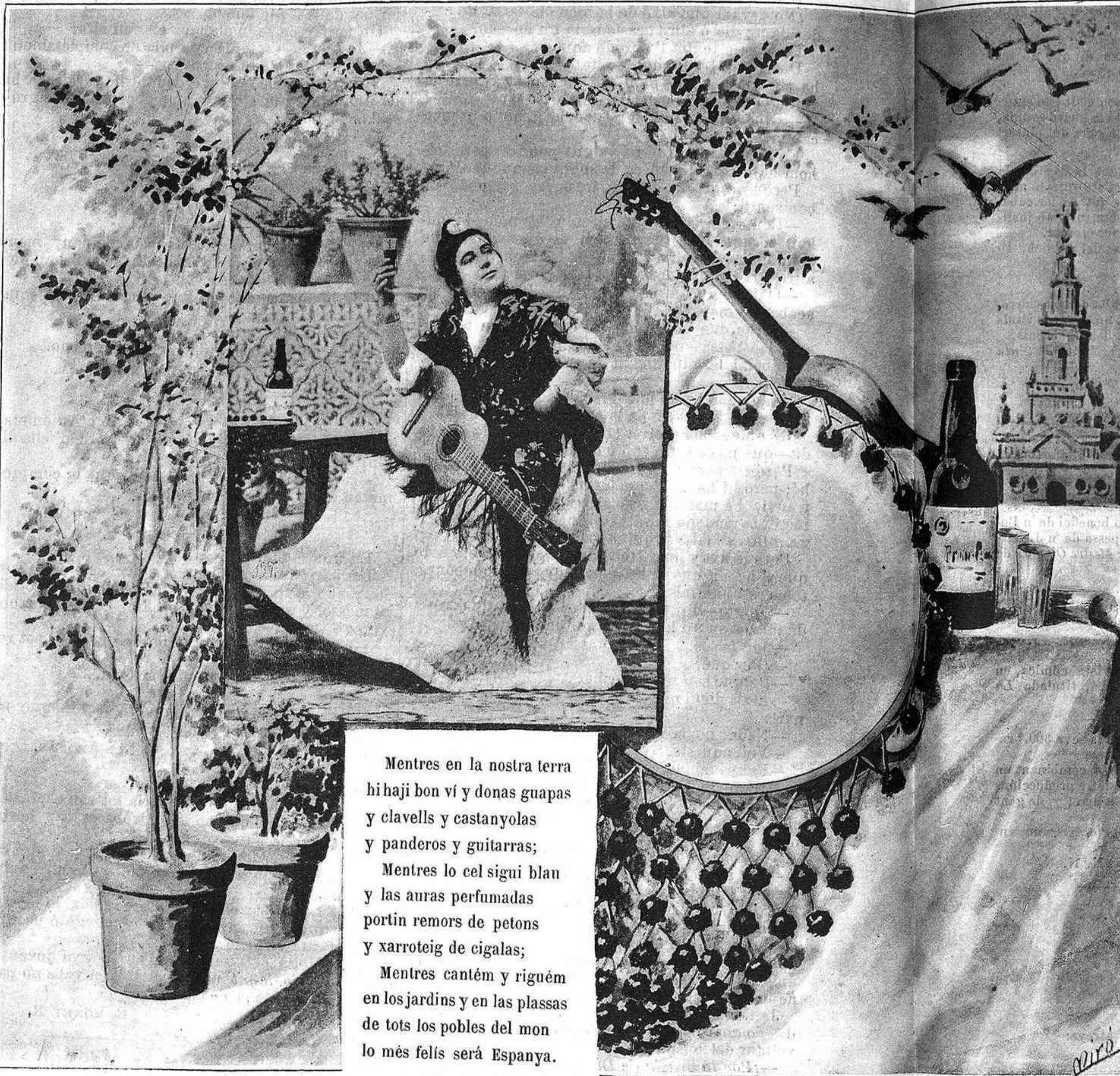
TANT AQUI COM AL MASNOU

Al amich J. Gorina
masnouí de casta fina.

Tant al Masnou com aquí,
las costums son catalanas,
per lo tant m' excuso dir
que son poblacions germanas.

Ja ha sortit l' Almanach de La Esquilla de la Torratxa.

¡VIVA ESPANYA!

Mentres en la nostra terra
hi hagi bon ví y donas guapas
y clavells y castanyolas
y panderos y guitarras;
Mentres lo cel sigui blan
y las auras perfumadas
portin remors de petons
y xarroteig de cigalas;
Mentres cantém y riguém
en los jardins y en las plassas
de tots los pobles del mon
lo més felís será Espanya.

Cada filla un querubí,
totas ellas molt galanas....
Tant aquí com al Masnou
qui no estima ja fa prou.

Al Masnou y á tot arreu,
hi ha gent de tota manera;

algún de aquests trobaréu,
que ne lloch de aná avant vaenrera,
perque gasta 'l sou que treu
y 'l contar li fa quimera....
Tant aquí com al Masnou
quatre y cinch sempre han fet nou.

Al Masnou com á la Xina,
hi haurán tipos que tot l' any
van per tot buscant bronqui-
na,
mes que favor fentse dany.
Pro es cosa que s' endevina
que logran sens cap afany,
tant aquí com al Masnou
que 'ls hi fassin un cap nou.

Al Masnou hi haurá casats
com casats hi ha á Barcelona,
que vivint enamorats
se 'ls esgarria la dona
per... res, per casualitats
que no evita la mes bona....
Tant aquí com al Masnou
que 's grati si á algú li cou.

Al Masnou y en tot Espanya
te 'l pobre que treballar
y menjant de lo que guanya
la trista vida passar;
qui no pensa aixís s' enganya
lo pobre s' ha de enginyar....
Tant aquí com al Masnou,
qui no 's belluga.... no 's mou.

Al Masnou hi haurá algún
[rich
d' aquells qu' estiman la vida
per gosar sense fatich
tots los plahers sense mida.
Pro dura poch, sempre ho dich
sent vritat sembla mentida....
Tant aquí com al Masnou
quant s' ha acabat.... ja n' hi
[ha prou.

R. ALONSO.

LLIBRES

¡¡VERGUENZAS DE ESPANYA!!
—Ab aquest titol entre tres admiratius y 'l subtil entre paréntesis (ó sea el libelo más interesante del mundo), D.ª ISABEL RODÓ M. DE ROCA, ha donat á l' estampa un llibre qu' hem fullejat, sense temps de llegir-lo enterament perque resulta llarch, y bastant confós.

L' autora ha adoptat la forma novelesca pera pintar las desventuras dels mestres d' estudi, y pera donar compte de algunas cosas que á n' ella mateixa li han passat, segons sembla.

Creyém que hauria despertat mes fácilmente l' interés del lector escribint una memoria concisa y documentada, que hagués tingut sobrietat per norma, que no llen-

santse pels camins de la difusió, y tractant de invadir un género literari, com la novela, per cultivar lo qual, mes qu' escriure molt; se necessita principalment escriure bé.

DE LA NOSTRA CULLITA.—Colecció de treballs literaris y humorístichs originals de A. PALLEJÁ y FRANCESH NOGUE.—Los autors de aquesta colleccioneta son ja coneguts dels lectors de LA ESQUELLA, en qual periódich han cola-

borat alguna vegada ab lo pseudónim de Dr. Tranquil y Mr. Eugon.—Los treballats en vers y en prosa continguts en ella, están escrits sense pretensions y resultan verdaderament entretinguts.

ALGO SOBRE PREPARACIÓN.—Consejos á los ciclistas, por J. GAYA VALLDUVÍ.—Crech que tots los que 's dedican als exercicis velocipedichs llegirán ab interés aquesta obreta que conté indicacions técnicas y consells higiéniachs de verdadera utilitat.

HIGIENE LITERARIA, per J. HERP.—Aquest treball escrit ab brío, ab despreocupació é impregnat de bon sentit, se publicá en la Gaceta sanitaria, revista del Cos médech municipal, del qual son autor vé formant part, y ha sigut reproduhit ab encomi per altrás revistas de Barcelona, del resto d' Espanya y de América.—Lo Sr. Herp fa gala de sas notables condicions d' escritor y de l' originalitat dels seus punts de vista. Rebi la nostra enhorabona, y continuhi fent tan bonas obras.

ALTRES LLIBRES REBUTS.—Almanaque Kneip para 1895.—Es molt interessant, y 'l fullejarán ab gust los molts aficionats que va contant lo sistema de curarho tot ab aygua.

* EN BANYETA.—Joguina en un acte y en vers, per Pere Mallorquí Balagueró.

* Sense titol.—Juguet en un acte y en vers, del mateix autor, estrenat en la societat La Lira 'l 29 de Abril prop-passat

* Dos companys mal avinguts.—Joguina en un acte, escrita en vers catalá sobre 'l ensament de una obra italiana per F. X. Godó y Victor R. hola y estrenada ab éxit extraordinari en lo Teatro Catalá, la nit del 2 de Octubre últim.

RATA SABIA.

DOLS PASSAT

¿No recordas, Filomena,
quan anavam als aplechs
á ballar rams y coquetas
á Sant Pau y á Penyafel?
Tú prescindias d' amigas,
jo d' amichs y de parents,
y á las dugas de la tarde
marxavam tots dos solets....
¿Si podian parlá 'ls arbres
d' aquell plá del Panadés!
¿Recordas quantas vegadas
pel camí, tot fent brasset,
me deyas:—Pepet ¿m' estimas?—
y jo 't contestava rihent:
—¿Si t' estimo, Filomena?
Com las ánimas al be,
com las flors á la rosada,
com la lloca á sos pollets,
que 'ls posa sota sas alas
per lliurá'ls del esparver.—
Tú 'm miravas tota alegre
ab tos ulls mes purs que 'l cel
y acostavas tant la cara
com si 'm volguessis da un bes.
Un cop eram á l' ermita
de sant Pau ó Penyafel,
sols ballavam una dansa,
no per comprar cap ramell,
que ballavam una coca,
per menjárnosla després
al bell cim de la montanya
ó á baix, propet del torrent.
Allá culliam floretas,
allá feyam lo ramell
d' orenga, de farigola,
violas y pensaments;
y allá mil cops me juravas
y juravas per tos deus,

Ha vist la llum pública l' Almanach de La Esquilla de la Torratxa.

L' Almanach de La Esquilla de la Torratxa s' ha posat á la venta.

que en lo mon tan sols viurías
per estimá al teu Pepet.

Al vespre, per torná á casa,
cap any eram dels primers;
com teníam por de pérdrans
sempre anavam de brasset,
y si acás no feya lluna
ja 'ns bastavan los estels.
¿Te 'n recordas, Filomena?
¿Te 'n recordas?... Jo també:
y á pesar d' aixó, perdona:
no hi havia pensat més.

PEPET DE VILAFRANCA.

PRINCIPAL

Lo famós Sardou es un hábil prestigitador que coneix com ningú 'l mecanisme del teatro. De una idea qu' en mans de qualsevol altre autor seria desaprovechable, ell ne sab treure un partit extraordinari. Las situaciones, los truchs escénichs, las mes imprevistas sorpresas brollan del seu enginy, y s' encadenan en l' obra de una manera portentosa, fins al punt de que l' espectador, seduhit per tanta destresa, arriba á olvidar las inverossimilituts de alguns incidents y l' artificio de cot aquell treball.

Aixó que passa en la majoria de las sevas obras, s' observa encare mes acentuat en la titulada: *Las patas demoscá*, una de las primeras que va escriure. Comedia es aquesta, en la qual no s' analisan passions, ni 's caracterisan personatjes. Tot consisteix en lo viatge de una carta que passa de ma en ma, 's pert y 's busca infinitat de vegadas, se crema, 's llença y 's recobra, per mantenir l' espectació del auditori. En resúm, un joch de mans molt entretingut, que si no sempre convens, deleita sempre.

L' obra ha sigut arreglada á l' escena espanyola per Don Marcial Morano, que ha empleat en lo seu treball notable esmero.

La companyia la representa ab carinyo, trayentne un gran partit. No es extrany per consegüent que haja tingut un éxit complet.

LICEO

La funció inaugural se veje notablement concorreguda. Ja era hora de que 'l públich de Barcelona, olvidant successos desagradables, contribuís á donar vida á rostres primer teatro. Ens es, donchs, molt agradable poder consignar que la sala presentava un aspecte animat y brillant.

L' *Amico Fritz* es una produció que revela 'l talent del seu autor; pero 's coneix que Mascagni lluyta ab la naturalesa del assumpto idiliach de l' obra. En *Cavaleria rusticana* 's trobava mes dintre del seu element. Mascagni es un compositor fogós.

Aixó no obstant l' ópera conté algunas pessas notables: en l' acte primer un aire de valz, un solo de violí, los apóstrofes del rabí contra 'ls solteróns, la surtida de Suzel y la marxa final son los fragments que van ser escoltats ab mes gust.

En l' acte segon lo duo de las cireras constituheix sens dupte la pessa culminant de l' ópera y 'l duo biblich es de molt efecte.

Lo prelude del tercer sigué aplaudit ab entusiasme: es una pessa de molta sonoritat, destinada á contentar á aquella part del públich que 's deixa dominar per las primeras impressions. La pessa de cant mes notable de aquest acte es una sentida romansa de tenor.

L' obra en conjunt té marcada tendencia realista; pero l' autor, original unas vegadas, en altrás ocasions se recorda massa dels compositors francesos y dels alemanys. Musicalment se diria que s' ha proposat la triple aliansa entre Italia, Fransa y Alemania, y aixó no es viable, ni en política, ni en música.

La companyia molt bé. En Moretti torná á trobar vivas y despertadas las simpatias del públich de Barcelona. La ve-

ritat es que se las mereix.—La Lili-Lejo, no sols enten molt bé 'l paper de Suzel, sino que 'l canta ab molta afinació, fent gala de una veu voluminosa y ben timbrada.—La Giaconia es una verdadera artista y l' Astillero un barítono dotat de una veu pastosa, que li permet frassejar ab gran perfecció.

Lo mestre Spetrino farà carrera á Barcelona. Es intelligent y te un cop d' ull admirable. M' han dit que ab un dia y mitj de ensaigs ha posat l' obra: si es aixís pot estar ben satisfet del seu triunfo.

Las dos decoracions de 'n Vilumara son molt ben entesas. ¡Llástima que molts dels accessoris de la guarda-ropia, per ser totalment impropis deslluheixin l' obra del pintor!

* *

La segona ópera que s' ha cantat ha sigut la *Sondmbula* pera debut de la senyoreta Repetto, artista que te molt bona escola de cant y sab lluirse sobre tot en las caballettas. Lo públich vá aplaudirla reiteradament y ab justicia, sobre tot al cantar lo rondó final del acte tercer.

Lo tenor Gennari, ja conegut y apreciat del públich, sigué aixís mateix molt aplaudit.

ROMEA

Cap novetat durant la senmana que acaba de transcorre. S' anuncia l' estreno de algunas obras, que per sos títuls coligeixo serán estrenadas durant la festa dels Ignocents.

¿Y *La bojeria* de 'n Got y Anguera? ¿Y *Tocats de l' ala* de 'n Riera y Bertrán? ¿Quan anirán?

TIVOLI

Tampoch res de nou.

Per dissapte está anunciat l' estreno de una parodia titulada: *Los celos de la Coloma*.

No hi ha que dir que l' obra parodiada será l' afortunada *Verbena*.

NOVEDATS

Maria Rosa á tot drap.

Pel dilluns de la senmana próxima, lo benefici de 'n Borrás, ab *Maria Rosa*, estreno de una pessa de 'n J. Barbany, titulada: *De dos un*, y 'l monólech: *Mestre Olaguer* de 'n Guimerá.

* *

Dilluns tindrà lloch lo benefici del intelligent y aplaudit primer actor y director de la companyia don Enrich Borrás. Ple segur.

* *

S' anuncia 'l próxim estreno d' una revista cómica, en tres actes y en vers, original de C. Gumá, titulada *La Gran Reforma*.

CATALUNYA

Lo duo de la Africana vá arribar dimars la seva 300.ª representació.

Y naturalment, l' empresa vá aprofitarse, combinant un programa, en lo qual hi figuravan las quatre produccions mes aplaudidas del mestre Fernáudez Caballero, y de gent no 'n vulguin mes.

De manera que de alló de *No cantes más la Africana*, encare 'n tenim per rato.

N. N. N.

¡TABLEAU! (1)

Cansat per fi de fer l' os!
seguintli al darrera ansiós
tantost pel carrer la veyá,
sens trobar bona ocasió
d' explicarli la passió
que á ella constantment m' atreya:

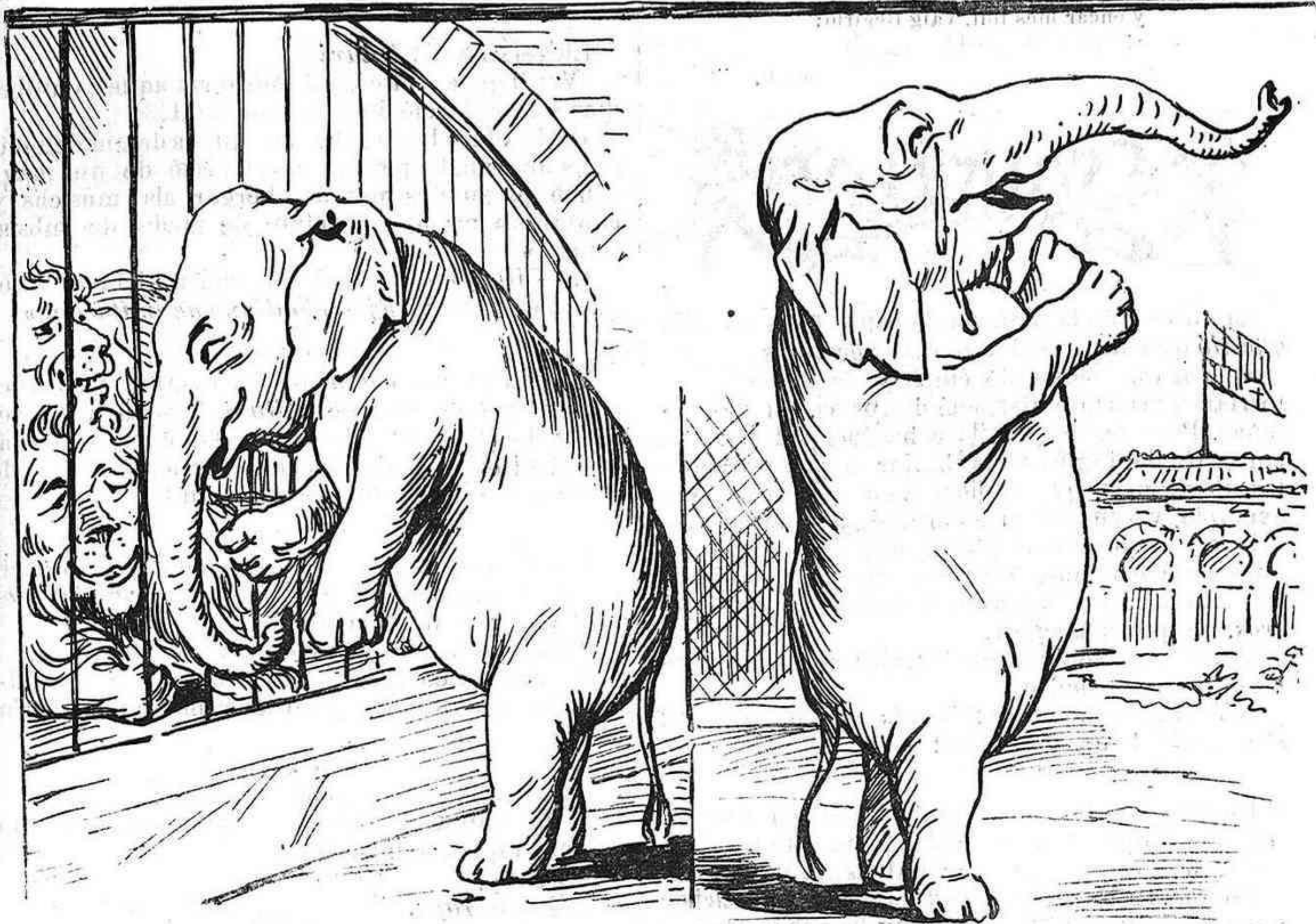
al fi vaig determinar,
quant la tornés á trobar
declararmhi sens temor;
y en efecte, la vegí
y tot seguit li vaig dí
tot quant sentia mon cor.

Vaig observá, ab estranyesa,
que no li causá sorpresa

(1) Per falta d' espay no ha pogut ser inclosa en l' Almanach.

S' ha posat á la venta l' Almanach de La Esquilla de la Torratxa.

TRAGERIAS DEL ELEFANT

—Us debéu haver fet vostra á la gent de la casa Gran, que us han fet aquell palacio.
—¡Ves, home, ves! Sempre serás *trompa*.

—¡Ay de mí! ¡quí pogués ser lleó, que no patiria fret!

ma ardentia declaració;
son rostre res revelava,
ni si mon fet l' halçgava,
ó produhía repulsió.

En vá esperava resposta
qu' en fals cassos tant poch costa
á mon sollicit amor;
jo insistia al seu darrera
protestant passió sincera
tot posant-me la má al cor.

Ni cás dels transeunts feya,
y á mon entorn tothom reya;
tant estava encarinyat
en contá á aquella xicóta
la passió que havia tota
ma existencia perturbat.

Per fi, la meva acomesa,
d' incomparable bellesa,
va adoptá un mirar rialler,
y 'm semblá, en tant me mirava
que lo meu cor s' anegava
entre mars d' inmens plahers.

De una cartera preciosa
va treures la méva hermosa,
una targeta, y seguit,
en son anvers hi va escriure
lo que devia reviure
á mon cor enmalaltit.

—Es formal:—per mí pensava
mentre ab angunia esperava
la séva contestació;—
es educada á l' inglesa;
no vol obrá ab lleugeresa
y ara escriu sa decisió.

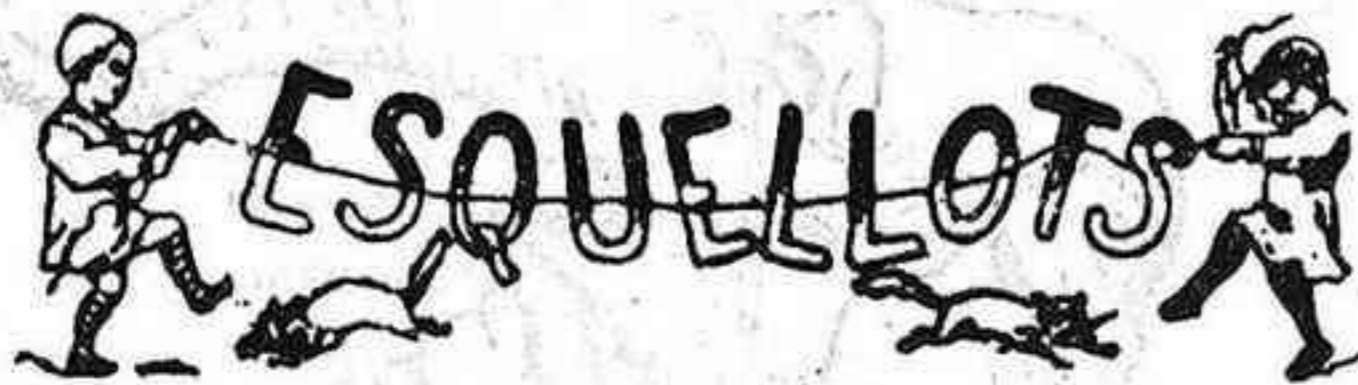
Va allargarme la targeta

—Ara diuhen que 'l Sr. Darder 'm regalará un barret vell y un capot de municipal de desetxo.

dedicantme una rialleta
que 'm revelá un cel d' amor;
vaig pëndreli ab foll deliri
y encar mes foll, vaig llegirhi:
«¡soch sordo-muda, senyor!»

T. P.

La qüestió de la moneda de coure falsa es una qüestió que dona lloch á moltes qüestions.

Fins ara las pessas de cinch y de deu centims corrian totas sense distinció de rossas, ni de morenas. Pero desde que 'ls cobradores del tranvia, per ordre del inglés van rebutjar las rossas ó sigan las ilegítimas, que tothom ha seguit lo mateix exemple, y avuy no hi ha medi de ferlas passar.

Una venedora de la plassa, que s' ha quedat ab un gran contingent de aqueixa ferramenta, deya:

—Ara comprench perque á Madrit ne diuhen *perros*, perque mossegan.

Y una séva vehina, que 's troba en un cas semblant li vá respondre:

—Y aquí 'n dihém *sentiments*.... ¡Y no es petit el *sentiment* que 'ns donan!

En tot aixó qui mes tranquil déu haver quedat, son sens dupte 'ls falsificadors, que durant tant temps han inundat lo mercat ab tanta peste.

Lo govern ha mirat ab indiferencia l' exercici de aqueixa industria ilícita, y avuy 'ls pobres, los infelissos que no portan á la butxaca més que calderilla pagan las conseqüencias.

En aquest mon de *monas*, l' última del rengle es sempre la que s' ofega.

Ab motiu de las festas ab que 'l cos de Infantería celebra la diada de la Puríssima, hi ha un periódich que l' anomena la *Mare de Déu de las bayonetas*.

¿Volen vostés una idea més punxaguda?

De un quant temps ensá, no hi ha ciudadá pacífich que no estigui exposat á que se li fiquin á casa y li practiquin un rigurós registre, remanantli armaris y calaixos de calaixeras.

Los agents de l' Arrendataria dels tabacos y de l' Arrendataria dels mistos, en materia de registres sembla que 's fassin la competencia.

Y lo més bonich es qu' en la inmensa majoría dels cassos fan lo viatge inútilment, lo qual proba que 'l govern els ha cedit alguna cosa mes que 'l monopoli de aquests dos articles, desde 'l moment que 'ls ha conferit lo dret de introduhirse per las casas á la mida del séu gust, lo qual no deixa de ser molt irritant.

Si 'l país no 's trobés tan aplanat com se troba, sería del cas, exigir una ley regularisadora de aqueixos registres domiciliaris.

Enhorabona que practiquin tots los registres que vulgan allá ahont creguin que han de trobarhi contrabando; pero baix la séva responsabilitat, y ab l' obligació de satisfer sempre que s' equivoquessin una indemnissació á las familias que siguessen objecte de las sévas molestias.

Una ley per l' istil sería dictada en tot país ben regit, en tota nació qual govern sigués capás de

tenir una mica de consideració envers los séus administrats.

Llegeixo en lo *Diluvi*.

«Verdi qu' es solter, ha consagrat aquests últims dias á la redacció del séu testament.

«Deixa tota la séva fortuna qu' es de uns deu milions de franchs pera la construcció de un magnífich palau destinat á albergar als músichs y cantants vells que careixin de medis de subsistencia.»

Lo *Diluvi* encabessa l' anterior noticia ab lo següent epígrafe: «*Ejemplo digno de imitación.*»

Y jo 'm permeto comentarla, posant en boca del Sr. Laribal, director del *Diluvi*, la següent frasse, segur de que si no l' ha proferida, l' ha pensada:

—¡Quína llástima que no haja tingut ocasió de cultivar l' amistat del mestre Verdi!...

Diu un periódich qu' en lo surtidor del Hemiciclo del Parch s' hi colocarán quatre *granotas monumentals* de ferro colat.

¡Granotas y monumentals per anyadidural!...

Podrán ser colosals... monstruosas... extraordinariament abultadas; pero monumentals?... No 'm fassin riure...

Un partidari del simbolisme: deya:

—Haurían de deixarse de granotas... allí lo que millor hi quadraría serían...

—¿Qué?

—Quatre *raps*.

L' emperador Guillém de Alemania, á ratos perduts s' entreté á cultivar la poesia y la música, y li succeheix que volent sembrar inspiració, no recull més que vulgaritat.

Hi ha que desenganyarse: lo dret diví que utilisan los soberáns pera governar als pobles es en certa manera una usurpació, ja que únicament per dret diví s' es artista de veras, y no per lley d' herencia ni de gerarquia social.

Donchs perque vegin lo que son las cosas, per haver un periodista de Hamburgo criticat desfavorablement, lo *Cant de Algir*, lletra y música del emperador de Alemania, ha sigut prés y entregat als tribunals acusantse'l... ¿de qué dirían?... De haver comés un delicta de lesa majestat.

¿No es cert que sembla que la felis Alemania se trobi encare en l' época de Nerón?

En aquells temps, ¡ay del desgraciat que quan l' Emperador tocava la flauta, no aplaudía!...

En algunas classes de la Universitat han comensat ja las vacaciones de Nadal.

Tal com van las cosas, del curs universitari ja no se 'n haurá de dí 'l *curs*, sino 'l *curt*.

Ahir dijous vá veure la llum l' *Almanach de L' Esquilla de la Torratxa* pera 1895.

Al igual que cada any, en pocas horas se 'n varen vendre milers d' exemplars.

No 'ns está bé ponderar l' éxit de aquesta publicació, ja que aixó semblaria que nosaltres mateixos ens prodigavam alabansas.

Lo únich que podem y devém fer es reiterar las gracias més expressivas als escriptors y als artistas que 'ns han honrat ab la séva valiosa coopera-

Ja poden comprar l' Almanach de La Esquilla de la Torratxa.

DONAS DE PARIS

Fot. Reutlinger.—Paris

La Roche

No pensin mal d'aquest traje, Es l'artista que balla la *danse du ventre* en la «Revista del any passat», y ara està á punt de comensar la feyna. Los que la coneixen á fondo, que son varios, asseguran que com á perfeccions físicas no te res que envejar á cap dona, y, quan ells ho diuen....

ció, reconeixent que á ells tan sols se deu l' éxit del *Almanach*, cada any mes considerable.

S' ha observat que las vigas del segón pis del edifici de la Aduana, ocupat per la Delegació d' Hisenda, están totas corcadas y consumidas, de tal manera que 'l sostre amenaça desplomarse.

Ab aixó queda patentisada la miseria de govern. Y ara diguin ¿cóm s' ha de cuidar de nosaltres, si ni cuidarse sab de la conservació de la séva botiga?

Lesseps havia sigut consul francès á ^{**}Barcelona. Desempenyant aquest càrrech vá sorprendrel lo bombardeig ordenat pel general Espartero, y ab tal motiu tingué ocasió de demostrar la grandesa del séu esperit y la inmensa bondat del séus sentiments humanitaris.

¿Per qué algun dels carrers de Barcelona no ha de portar lo nom del immortal Lesseps?

L' exemple seguit pels propietaris del Carrer de

Cosas de la moda.

Fins fá poch la dona, per ser elegant, devia ser prima y esbelta.

Mes avuy las carns arrodonidas prenen le *dessus*, com diuen los francesos.

Lo règimen estret y molestós de las cotillas, será reemplassat per l' imperi tebi y suau del cotó fluix.

Aixó en quant á las formas.

**

Lo color del cabell ha cambiat també.

Fins ara las rossas se 'n en duyan la palma. Lo matís or era en los cabells la suprema distinció.

Mes en lo successiu ván á ser las morenas las preferidas, y 'l color negre del cabell será considerat com un dels millors encants.

Aixís ho disposan los decrets de aqueixa *Deidat invisible* que dicta sos inapelables disposicions, per totas las fillas d' Eva acatadas y obehidas.

Ha mort Fernando Lesseps, una de las figuras més colosals del sigle XIX.

La séva gloria será inmensa per estar basada en una empresa tan gegantesca com la perforació del Istmé de Suez, que enlassant dos mars, ha abreviat de una manera considerable lo camí d' Europa al extrem Orient.

Ni 'l fracás de l' empresa del Panamá logrará obscurir la fama conquistada per l' ilustre enginyer, que ab la séva obra ha imprés tan brillant impuls á la marxa de la civilització.

*

l'Alba sembla que troba imitadors en altres carrers de Barcelona.

Ja diuen que 'ls del carrer del Arch del Teatro projectan fer lo mateix que aquells, mitjansant l'intervenció del rector de Santa Mónica.

L'única dificultat que s'ofereix es la de rebatejar á aquell típic carrer, que ja ho ha sigut un'altra vegada, dat que antigament portava 'l nom de *Trenta-claus*, pel qual es encare conegut de molta gent.

Una idea. En lloch de *Arch del Teatro* ¿no podrian nomenarlo: *Arquet dels Pares de familia?*

Las administracions de Loterías se queixan de que aquest any va molt desmayada la venta de bitllets del sorteig de Nadal.

A mí no m'hi va res; pero confesso que no puch menos de alegrarme'n.

Perque aixó 'm demostra dos coses igualment agradables.

Primera: que 'l vici del joch, alentat pel govern, tendeix á desaparèixer.

Y segona: que 'l país comensa á apendre de contar.

La diferencia entre l'import dels premis á repartir y 'l valor dels bitllets es tan grossa, que l'han de veure no ja sols els cegos sino 'ls ilusos més aficionats á somiar truytas.

Un eco de Nadal.

Lo caixer de una casa de comers molt important presenta al séu principal la llista dels empleats de la casa, als quals hi ha que donar propina.

Lo principal recorre la llista, y al arribar á un dels noms, se deté y 'l tatxa:

—Aquest any aqueix no necessita gratificació... Massa sort ha tingut: fá tres dias se li va morir la sogra.

A LO INSERTAT EN L' PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*En-de-vi-nas.*
- 2.ª ID. —*A-re-nas.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Sarro—Sorra.*
- 4.ª ROMBO.—
C
C A P
T A L A M
C A N A R I S
C A L A N D R I A
P A R D A L S
M I R L O
S I S
A
- 5.ª TRENCA-CLOSCAS.—*El Federalista.*
- 6.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Conversa.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per ostras Marenes.*

TRENCA-CAPS

XARADA

1

Fé d'óbit

Regirantne paperots
per los encants una tarde
vareig trobar lo següent:
«Jo D. Pere de la Banya
lo jutje municipal
del districte de la Habana,

certifico: que morí
á dos Juny del any noranta
lo senyor D. Total Ruch
qu' era d'ofici drapayre
en lo carrer de Mitjdia;
mori d' una mossegada
que li va donar la sogra
certa nit, molt enfadada
perque va arribá un xich tort
y un poch marejat á casa.

Segons los datos qu' hu-dos
en lo fóleo cent noranta
del llibre xeixanta cinch
dintre de la secció quarta,
deixá ab vida tretze fills
y la viuda Dª Rara
de professió bugadera;
fou casat quatre vegadas
y fou també *dos-invers*
en l' any mil vuitcents quaranta;
quart va ferne testament
puig que 'ls mobles de sa casa
eran un llit ja molt vell,
quatre cadiras y un catre.

Tot aixó fou declarat
en presència de Joan Llana
testimoni; y ma persona
D. Perico de la Banya.
Y perque *prima tercera*
firmo eixa acta duplicada
per darla al interessat
que aquest document reclama.

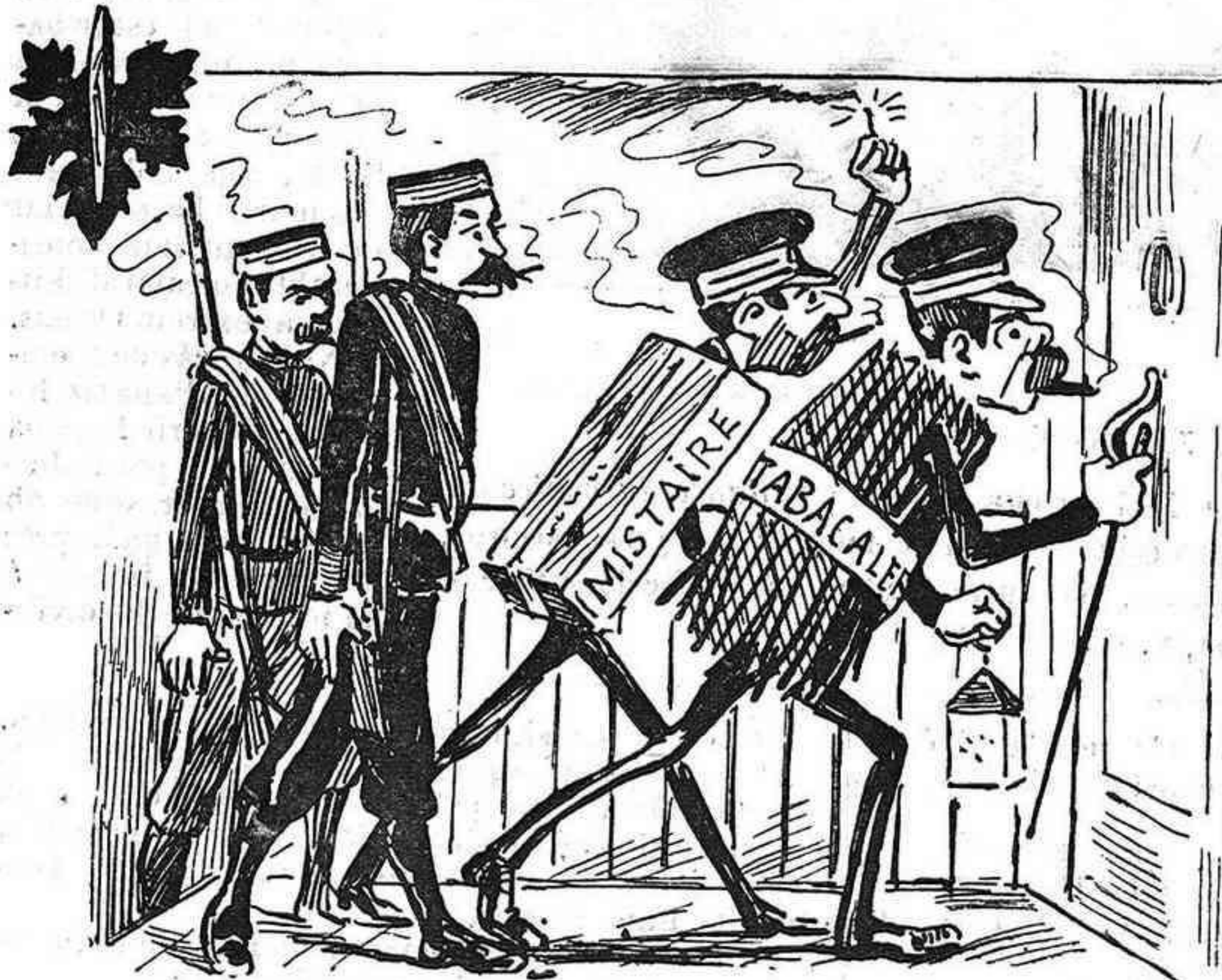
A Babilonia l' any mil
y además vuitcents noranta
lo jutje D. P. Banyut
lo testimoni, Joan Llana.»

J. ABEN MUNDIVALS.

II

Ma primera es un carrer,
preposició *invers-segona*,

LA NOVA FULLA O LA POLICIA DE LA ARRENDATARIA

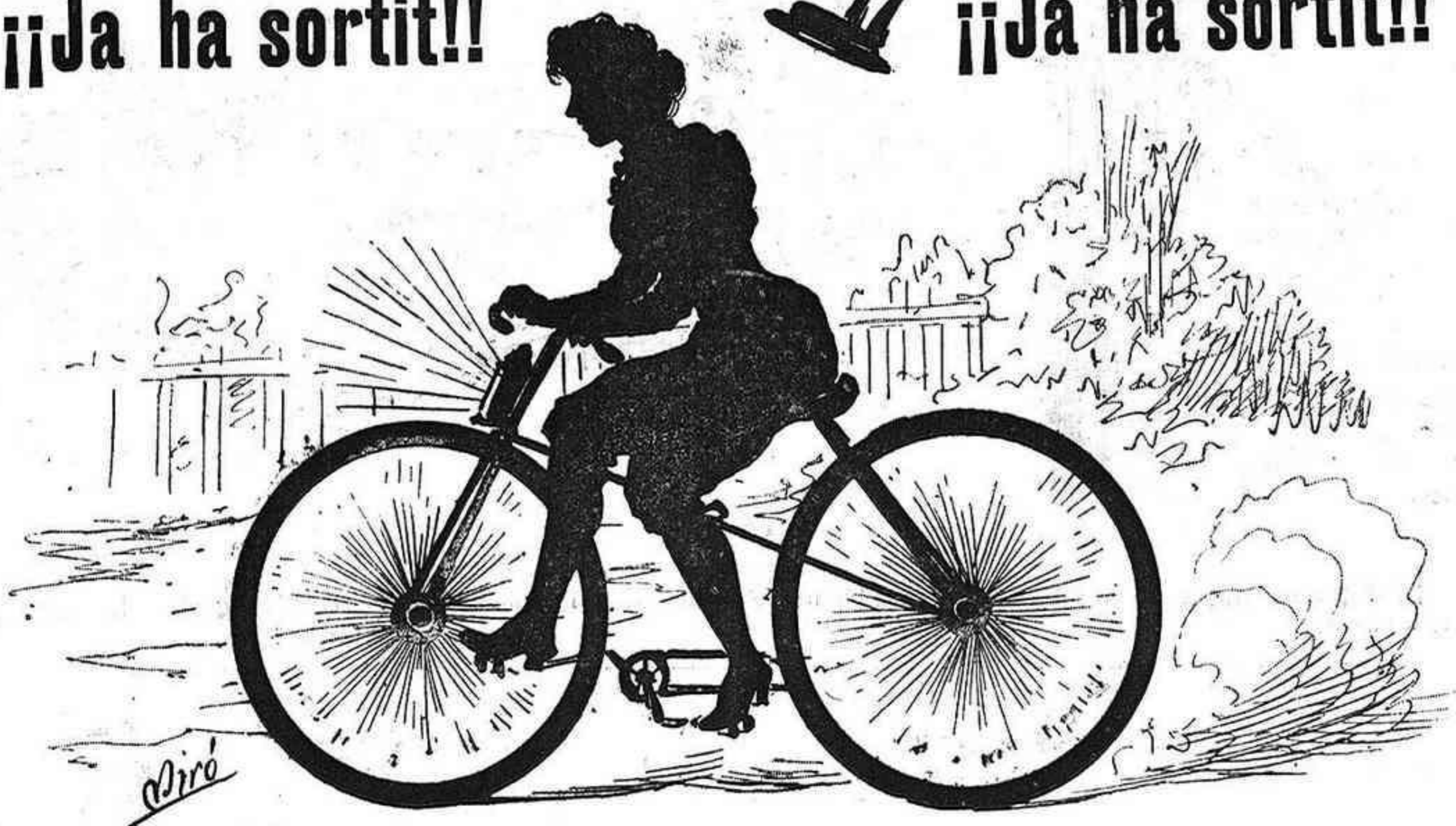
En lloch del inmens treball
que buscant tabaco 's prenen,
¿no valdria més cuydarse
de millorá 'l que ara 'ns venen?

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola. Barcelona.—Correu - Apartat, número 2

¡¡Ja ha sortit!!

¡¡Ja ha sortit!!

L' Almanach de la Esquella de la Torratxa

PERA L' ANY 1895

ESCRIT

per mes de 150 autors

Abril Virgili.—Aguileta.—Agulló y Vidal.—Aiv.—Alamali.—Aleix.—Alemany.—Alonso.—Amat.—Aran Gaya.—Arnau.—Artigayre.—Ayné Rabell.—Badia.—Bagunyá.—Barb.—Barbany.—Bartrina.—Bassegoda.—Bertrán.—Blanch, T. A.—Blanch, T.—Bonafé.—Bonavia.—Bonapasta.—Bonet Carrasco.—Bori y Fontestá.—Bosch de la Trinxeria.—Brossa y Sangermán.—Burgas.—Camp.—Campanyá y Colomer.—Canonje.—Cantor de Catalunya.—Carcassó.—Carreras.—Carreras Padrós.—Casanovas.—Cassellas Dou.—Castells.—Coca y Collado.—Coll y Gorina.—Comas.—Canangla Fontanilla.—Coroleu.—Corral.—Costa, P.—Costa, T.—Duo Pakcelk.—Ego Sum.—Escachs y V.—Escaler Lambert.—Escriu Fortuny.—Fantástich.—Feliu y Codina.—Ferré Gendre.—Ferriol.—Figueras Ribot.—Figuerola Aldrofeu.—Florida-Blanca.—Follet.—Font y Torné.—F. P.—Fulano de Tal.—Gavires.—Gibert.—Giralt.—Gras y Elías.—Guimerá.—Gumá.—Ixart.—Juanico.—Julia Pous.—Jumera.—Labarta.—Llansa.—Llei.—Llimoner.—Llorens.—Lloret.—M.—Manubens Vidal.—March.—Martí Giol.—Marramau.—Marinello.—Massip.—Matheu.—Mayet.—Mestres.—Mont.—Muntanyola.—Moragas.—Nas de Vicari.—Negre y Farigola.—Nogué.—Novellas de Molins.—Orga (Japet de l').—Oller.—Omar y Barrera.—O. X.—Pacu Mir, B.—Pajés y Cubinyá.—Palet de Riera.—Panyella.—Parés.—P. del O.—Pistacho.—Planas y Font.—Pons, F.—Pons, R.—Pont y Espasa.—Pou.—Pous.—Puig Cassanyas.—Pujadas C.—Pujadas Truch.—R.—Rahola, F.—Rahola, V.—Ramón.—Ramón Vidales.—Redacció de La Esquella.—Ribelles.—Riera Batlle.—Riera y Bertrán.—Riusech.—Roca y Roca.—Roig Corderó.—Rosá.—Roure.—Russinyol.—Salamé.—Salvadó Salvadó.—Salvador.—Sallentag.—Sanalp Puntí.—Sanmartín y Aguirre.—Silvestre.—Solá.—Soler.—Talladas.—Tarruella.—Tasso.—Tiana Rull.—Tomás Salvany.—Ubach y Vinyeta.—Un A. Vendrellench.—Usón.—U. Y.—Viader y J.—Vilanova.—Vidal.—Vidal Valenciano.—Vilaret.—Vilaseca.—Vinardell Roig.—Xanigots.—Ximeno Planas.—Zurbanó.

ILUSTRAT

per mes de 100 artistes

Armet.—Arnau.—Aspiazu.—Atché.—Balasch.—Baldomí.—Banda.—Barbassán.—Bastinos.—Benlliure.—Benguer.—Bertrán.—Blanco Coris.—Blanco Merino.—Bosch.—Brunet.—Buxó.—Cabrineti.—Campuzano.—Carcassó.—Casals (E).—Casals (R).—Casas.—Clarassó.—Cuchi.—Eriz.—Fabrés.—Fló.—Foix.—Font y Valls.—Fradera.—Fustegueras.—Galofre.—Galofre Oller.—Gili Roig.—Giró Serrallach.—Gomez Soler.—Gosé.—Graner.—Güe II.—Guillén.—Gutierrez (E).—Gutierrez (J).—Juliana.—Labarta.—Latorre.—Lagarde.—Lengo.—Llovera.—Marqués.—Masriera (F).—Masriera (J).—Mestres.—Miró.—Moliné.—Muñoz Fuentes.—Negro.—Pahissa.—Palmarola.—Pando.—Pascó.—Pellicer (C).—Pellicer (J. Lluís).—Pellicer Montseny.—Planas.—Pons.—Prieto.—Puig Roda.—Pujol.—Querol.—Rico Cejudo.—Riera.—Riera Moliné.—Rojas.—Romanyach.—Russinyol.—Sala (J).—Sala (T).—Sans Castanyo.—Serra.—Simancas.—Solá.—Soler (A).—Soler (J. G).—Susillo.—Tusell.—Tusquets.—Unceta.—Urgell (M).—Urgell (R).—Urgellés.—Vazquez.—Vila.—Zapater.—Anónims.

Fotografias Directas

Arenyas.—Beauchy.—Cortada.—Esplugas.—Napoleón.—Torija.—Xatart.—Anónim.

Grabats directes de P. Bonet Fotografats de V. Labelle

Un magnífich tomo de unas 200 páginas,
AB UNA

preciosa cubierta al cromo
y més de 300 grabats

¡¡Preu una pesseta!

Se ven per tot arreu.

